

det samme som det, han har været. Jeg gjorde min Tjeneste, saa godt jeg kunde, var ogsaa saa heldig ikke at blive straffet i min Soldatertid, men jeg har aldrig gjort min Tjeneste med særlig Lyst. Jeg skal dog ikke komme videre ind paa denne Side af det ærede Medlems Udtalelser!

Saa siger det ærede Medlem, at de menige have Ret til at give Indlæg i de Sager, som for deres Vedkommende versere for Krigsretten, og det have de ogsaa Lov til, det er ganske rigtigt, men det ærede Medlem giver selv et Bevis for, hvilken Humbug hele denne Indlægshistorie i Virkeligheden er, idet han siger — den menige kan slet ikke skrive et saadant Indlæg —, at selv en Sagfører ikke kan skrive det, medmindre han har været Soldat og er kendt med militære Forhold. Men saa er hele denne Indlægshistorie jo det glade Vanvid . . . (*Martin Madsen*: Jeg har heller ikke sagt, at det var meget værd!). Jo, det har det ærede Medlem sagt, men det ærede Medlem har givet Bevis for, at hele Historien er Humbug. Man siger til en anklaget: Du maa gerne forsvare dig, men samtidig siger man, at hvis du vover at give dit Indlæg, og det ikke er paa den foreskrevne Maade — og Manden kan ikke skrive det paa denne Maade — bliver du straffet for det med. Det er den gamle Historie, som har været fremme saa ofte, og som Vittighedsbladene have benyttet: der holdes Læsning med Mandskabet om dets Rettigheder og Pligter, og vedkommende Befalingsmand siger til en menig: „Naar du har noget at klage over en af dine overordnede, hvorledes skal du saa bære dig ad?“ „Saa skal jeg meddele ham, at jeg agter at klage over ham.“ „Naa, og saa kommer du frem med din Klage.“ „Ja.“ „Og hvad sker der saa?“ „Saa bliver jeg straffet“. Det er den gamle Historie, og den kan godt overføres paa dette Forhold, hvor man siger til den menige: Du maa gerne forsvare dig; men samtidig afskære vi dig alle Veje til at kunne føre dette Forsvar, og hvis du alligevel søger at føre det, risikerer du at blive straffet. Det samme forekommer med Krigsrettsdommerne, som faa at vide, at de have Lov til at dømme udenfor den Ramme, Auditøren har afstukket, men gøre de det, og hvis de ikke føre et sikkert Forsvar for deres Særstandpunkt, blive de straffede. Det forekommer mig at være det glade Vanvid. Imidlertid er det, at der ikke beskikkes den anklagede en Forsvarer, og at Offentligheden holdes fuldstændig udenfor,

den værste Skyggeside ved hele den militære Retspleje.

Det ærede Medlem mente dernæst, at jeg mod bedre Vidende havde kaldt de 3 Mænds Forseelse en Ubetydelighed. Jeg udtalte mig nu ikke akkurat saadan, jeg udtalte, at i civile Øjne var deres Forseelse en Ubetydelighed. Men jeg kan godt føje det ærede Medlem og sige, at jeg anser Forseelsen for saa vidt for en Ubetydelighed, som den overfaldne er et Menneske, om hvem man med nogen Grund kan tro, at han har givet Anledning til Overfaldet. Der var et underligt Hul i den ærede Ministers Oplæsning af Forhøret. Sagen er gaaet saaledes for sig, at først mødte Korporal Hansen og Sergent Jacobsen paa Stuen. Da de vare blevne overfaldne, hentede de Stabssergenten og nogle flere Underofficerer. Man fik bragt Mandskabet til Sengs paa Stuen, og samtlige Underofficerer forlode Stuen, saa vidt jeg da forstod den højtærede Minister, jeg har ikke faaet Lejlighed til at læse hans Udtalelse. Men bagefter have baade Korporalen og Sergenten været oppe paa Stuen, og det ser da nærmest ud, som om Sergenten og Korporalen have søgt Anledning til at komme i Klammeri med Mandskabet. Jeg kunde ønske at faa dette oplyst noget nærmere. Det forekommer mig som sagt — jeg hørte temmelig nøje efter —, at der her er et Hul, som det kunde være rart at faa udfyldt, i alt Fald kunde det være rart at faa at vide, hvad disse 2 bagefter havde at gøre paa Stuen.

Jeg maa ligesom det ærede Medlem for Ringsted i Gaar noget beklage, at den højtærede Minister har været saa hidsig paa at faa denne Sag frem, naar han dog, som han i Gaar selv indrømmede, paa adskillige Punkter ikke havde faaet tilstrækkelig Tid til at sætte sig ind i de Klager, der vare komne over Sergent Jacobsen og andre Befalingsmænd. Den højtærede Minister maatte dog vide, at netop det vilde blive Grundlag for Forespørgslen. Paa den anden Side kan jeg naturligvis godt forstaa, at den højtærede Minister saa hurtigt som muligt vilde have en Ende paa denne Sag, det skal jeg i og for sig ikke sige noget til, men det vilde have været bedre, om den højtærede Minister havde kunnet give os faktiske Oplysninger, f. Eks. om Voldtægtsforsøget og hvad dermed staar i Forbindelse. I og for sig er jeg naturligvis glad for, at den højtærede Minister har interesseret sig for Sagen, og jeg haaber, at det ikke vil vare for længe, inden vi se Forslag til en ny og bedre